

ΘΕΟΖΟΦΙΑ

7. szám

2005. december

A gondolat szabadsága

Mínthogy a Teozófiai Társulat széltében-hosszában elterjedt a világban, és mínthogy tagjai között találunk minden valláshoz tartozót, anélkül, hogy saját vallásának hittételeit megtagadná, kívánatosnak látszik, hogy hangsúlyozzuk annak tényét, hogy nincs olyan tan vagy vélemény, bárki tanítaná és terjesztené is, ami bármi módon is kötelező volna a Társulat bármelyik tagjára, vagy amit bármelyik tag szabadon el ne fogadhatna, vagy vissza ne utasíthatna. A tagság egyedüli feltétele a három célkitűzéssel való egyetértés. Egyetlen tanítónak vagy szerzőnek sincs joga - Blavatskynétól kezdve - hogy tanításait vagy véleményét ráerőltesse a tagokra. Minden tagnak egyformán joga, hogy bármelyik tanítóhoz vagy kiválasztott gondolatirányhoz csatlakozzék, de nincs joga, hogy választását bárkire is ráerőltesse. Sem a bármelyik tisztségre való megválaszthatóság jogából, sem a szavazás jogából nem zárható ki egyetlen személy sem a véleménye, vagy egy bizonyos gondolatirányhoz való tartozása miatt. Vélemények és hitvallások sem előnyt nem biztosítanak, sem hátrányt nem jelentenek. A Társulat Igazgatótanácsának tagjai komolyan kérik a Teozófiai Társulat minden tagját, hogy a Társulatnak ezt az alapvető elvét mindig tartsa meg, védelmezze, aszerint cselekedjék, és bátran gyakorolja saját jogát a gondolatszabadságra és annak kifejezésére, az udvariasság és a másokra való tekintet határai között.

TEOZÓFIA

7. szám;

2005. december

Tartalomjegyzék:

- Megnyitó beszéd a Keleti Alosztály alakuló ülésén 3.
- Néhány jó tanács 8.
N. Sri Ram
- Karácsony régen és most 9.
H. P. Blavatsky
- Kérdések és válaszok 15.
 - A klónozásról
 - Út a Felsőbb Énhez
 - Mit jelent valójában az ahimsā?
- Vegetarizmus 20.
- Galaxis útikalauz stopposoknak – könyv- és filmajánló 22.
- 'Ne vásárolj semmit!' – nap 23.
- A Teozófiai Társulat nemzetközi hírei 24.

Felelős kiadó: a Magyar Teozófiai Társulat elnöke

Szerkeszti: a Keleti Alosztály

Felelős szerkesztő: a Keleti Alosztály elnöke

teozofia@vipmail.hu vagy: dedetomi@c2.hu

4200 Hajdúszoboszló, Rákóczi u. 125./B

30/233-69-87

A Teozófiai Társulat olyan kutató és tanulmányozó emberekből áll, akik vagy a világ valamelyik vallásához, vagy egyikhez sem tartoznak; a Társulat céljaival való egyetértés révén egyesültek azért, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és hogy összehozzanak jóakarató embereket, bármi legyen is a véleményük; tanulmányozni kívánják a vallási és egyéb igazságokat, és tanulmányaik eredményét másokkal is közölni óhajtják. A kapocs, mely őket összetartja, nem egy közös vallás hirdetése, hanem az igazság közös keresése, és az afelé való törekvés. Úgy tartják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kellene keresni. Olyan jutalomnak tartják az igazságot, amelyre érdemes törekedni, mert az nem dogma, melyet tekintélyek kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy az intuíció eredménye kellene hogy legyen, nem pedig megelőzője. Alapja pedig a tudás, ne mások állítása legyen. Toleranciájukat mindenkire, még a békétlenekre is kiterjesztik, és ezt nem mint előjogot, hanem mint kötelességet gyakorolják; a tudatlanságot meg kívánják szüntetni, nem pedig büntetni. Minden vallásban az Ősi Bölcsesség egyik kifejezését látják; inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a térítést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.

A Teozófia mindama igazságok összessége, amelyeken minden vallás alapszik, de egyik sem tarthatja kizárólag sajátjának. Olyan filozófiával és tudománnyal szolgál, amely az élet megérthetőségét nyújtja, és bebizonyítja, hogy igazságosság és szeretet vezeti fejlődésünket. A halált az őt megillető helyre teszi, mint a vég nélküli élet visszatérő eseményét, amely feltárja előttünk a gazdagabb és fényesebb lét kapuit. Visszaadja a világnak a szellemről szóló tudást, és arra tanítja az embert, hogy a szellem ő maga, a lélek és a test pedig a szolgája. Megvilágítja a vallásos írásokat és tanításokat azzal, hogy felfedi rejtett értelmüket, így igazolva őket az értelem ítélőszéke előtt, amint mindenkor igazolva voltak és vannak az intuitív meglátásban.

A Teozófiai Társulat tagjai tanulmányozzák ezeket az igazságokat, a teozófusok pedig szerintük igyekeznek élni. Mindenkit, aki kész tanulni, és toleráns lenni, akinek magasztos céljai vannak és kitartóan kíván dolgozni, szívesen látunk mint tagot és csak tőle függ, hogy idővel igazi teozófussá váljék.

Megnyitó beszéd a Keleti Alosztály alakuló ülésén

2005. november 05., Hajdúszoboszló

(John Algeo 'A láncszem, a mag és az új világ' című írása nyomán)

Dede Tamás

Egy magot alkotni az emberiség egyetemes közösségén belül. Ez a Társulat első célja.

A magok nem nagy dolgok. Egy mag nagyon kicsi, de nagyon fontos. A Teozófiai Társulat mindig is kicsinek volt szánva. Hatása viszont nem áll arányban méretével – többek közt a művészetek, az oktatás, a humanitárius és állatjóléti intézkedések, a modern tudomány terén hatása jóval meghaladja méretét.

A mag kicsi, de a maga idejében igen nagy hatású lehet.

Mi, társulatunk tagjai, egymáshoz kapcsolódva egy magot alkotunk: a T. T.-ot. És megalkotva ezt a magot, elősegítjük az emberiség átalakulását azzá, amit lényegi természete, dharmája rendel.

Kialakulásuk kezdetén a helyi központok nem feltétlenül szervezett csoportok tisztségviselőkkel, programokkal, szabályzattal, stb-vel. A szervezeti forma jó lehet, és a fejlődés egy bizonyos fokán szükséges is. De egy helyi központ mindenek előtt nem más, mint emberek, akik összejönnek, és láncszemeket kovácsolnak, melyek összekapcsolják őket egymással, ami hozzájárul ahhoz, hogy a Társulat maggá váljon. Mi vagyunk ennek a magnak a sejtjei. Ez az összekovácsolódás manapság akár az interneten keresztül is létrejöhet. Ha egy csoport annak rendje és módja szerint kialakul, teljesen természetes módon szervezett struktúrává fog nőni.

De hogyan is alakul egy helyi közösség? HPB így ír erről:

„A helyi központok sokasodása mindennél fontosabb kell hogy legyen számotokra, és mindenkinek törekednie kéne arra, hogy a munka központjává váljon önmagában. Mikor az egyén belső önművelése elér egy bizonyos fokot, természetes módon bevonzza a körülötte lévőket is ugyanazon légkörbe; egy mag alakul, mely köré mások is összegyűlnek, oly központot alkotva, amelyből információ és szellemi hatás sugárzik szét, és amely felé magasabb hatások irányulnak.”

Neked is, nekem is a teozófiai munka központjává kell válnunk. Ennek módja nem titok. A teozófus életnek három oldala van:

tanulmányozás, meditáció, és szolgálat. Hogy önmagunkban a munka központjává váljunk, először is tanulmányoznunk kell a teozófia nagyszerű igazságait, ahogy azt kifejtették a Mahatmák, H. P. Blavatsky, H. S. Olcott, Annie Besant, és mások, akik tanulmányozták és élték ezen igazságokat, és utat mutatnak nekünk a munkában. De nem jó, ha pusztán értelmi ismeretségben állunk ezekkel az igazságokkal; szükséges azokat saját életünk részévé tennünk – belsővé kell tennünk őket, hogy ne rajtunk kívül álló tények legyenek, hanem ehelyett inkább bennünk lévő alapelvek. Az igazságok belsővé tételének folyamatát nevezhetjük meditációnak is.

De nem állhatunk meg itt, ha a 'munka központjává' akarunk válni magunkban. Kapcsolatba kerülünk a kívül lévő nagy igazságokkal a tanulás által; önmagunk részévé tesszük őket a meditáció által; és aztán vissza kell adnunk őket a világnak, azáltal, hogy áttesszük őket a gyakorlatba: a szolgálat által. Amint életünk gyakorlati részévé tesszük mindhárom dolgot – tanulást, meditációt, szolgálatot –, akkor kezdünk a 'munka központjává' válni önmagunkban.

Mikor ebben a belső folyamatban előrehaladunk, egy idő után a körülöttünk lévők – jobbára nem tudatosan – új módon fognak minket érzékelni. És ha ők maguk is készen állnak, „rá fognak rezonálni” arra a hatásra, ami minket is alakított. Persze mindenki a maga különlegesen egyedi módján fog válaszolni erre a hatásra. Egyéniek vagyunk, nem pedig egymás klónjai. És bár nincs két egyforma hópehely, minden hópehely ugyanannak a háttérben húzódó kristályszerkezetnek a megnyilvánulása. Hasonlóképpen ugyanaz a hatás minden embernél különböző módon jelentkezik, de oly módokon, melyeket a háttérben egység hatja át.

Hogy betöltsük közös dharmánkat, mint Társulat és egyéni dharmánkat, e Társulat tagjaiként, tudatában kell lennünk a minket egyesítő kapcsolatoknak. Egy levelében HPB hangsúlyozta a fontosságát és szükségességének annak, hogy a célunk tartson össze minket, az e cél eléréséhez használt módszereink változatossága közepette is.

„Ahhoz, hogy helyesen dolgozzunk közös Célunkért, elengedhetetlen, hogy megfelelkezzünk minden személyes véleménykülönbségről a munka menetét illetően. Hadd dolgozzon mindenki a maga módján, és ne törekedjünk felebarátainkra erőltetni a munkával kapcsolatos saját elképzeléseinket.”

Ha elő akarjuk segíteni a társadalom megújulását, a munkát mindenképp önmagunkon kell kezdenünk (és megállás nélkül folytatnunk). Csak az egyes ember változása hozhat változást egy közösségbe, egy országba, egy bolygóra. A változásnak ezt az alulról induló fokozatosságát fejezi ki a Konfuciusz bölcsességét idéző régi kínai mondás:

Ha igazság lakozik a szívben, akkor szépség lesz a jellemben.

Ha szépség van a jellemben, akkor összhang lesz az otthonban.

Ha összhang van az otthonban, akkor rend lesz az országban.

Ha rend van minden országban, akkor béke lesz a világban.

Ha visszaemlékszünk az első HPB-idézetre, egy helyi központból két dolog sugárzik szét: külső információ, és belső szellemi hatás. A T. T.-nak – mint a világon minden másnak is – két oldala van. A külső oldala információval látja el a világot. A belső oldala szellemi hatást sugároz szét a világra. Mindkét oldal szükséges.

Az idézet utolsó mondatrésze szerint: e mag 'felé magasabb hatások irányulnak'. Magunkban csak nagyon keveset tudunk tenni. Kis szervezet vagyunk. Odaadó kevesek. De mi egy tartály vagyunk, amibe 'magasabb hatások irányulnak', és vezeték, avagy csatorna vagyunk, mely szétárasztja ezeket a magasabb hatásokat a világba. A T. T. alapjaiban különbözik egy világi szervezettől, mely mindössze hasonló érdeklődésű emberek összessége. Bár egy részről így jött létre a Társulat is, és részben így jönnek létre helyi központok ma is. Hasonló érdeklődésű emberek találkoznak, kapcsolat jön létre köztük, majd ez egy szervezetet eredményez. De a T. T. létrejöttének volt egy másik oldala is, és következőképpen minden helyi teozófiai központ, alosztály létrejöttének is. Néhányan világunk igazán bölcs Nagy Lelkei közül úgy határoztak, egy bizonyos szervezetre van szükség egy bizonyos fajta munka elvégzéséhez. A Társulat ezen Nagy Lelkektől származó magasabb hatások vezetésével alakult; és helyi csoportjai mindegyikének megvan a lehetősége, hogy továbbra is fogadja ezen magasabb hatásokat, mindaddig, míg azt a célt szolgálja, melyért a helyi központ és az egész Társulat alakult: hogy a kapcsolat láncszemeit kovácsolva mag legyen, és hogy egy új világ létrejöttéért dolgozzon, a gondolat egy új földrészének megteremtéséért.

Bár a HPB-től idézett mondatok a helyi központok fontosságát hangsúlyozzák, Blavatskyné nem állt meg ennél. Folytatja a nemzetközi

Társulat fontosságának hangsúlyozásával. A Társulat, mint mag globális, és nem helyi; és minden teozófus globálisan gondolkodik, felülkerekedve azon a szűklátókörűségen, ami része alsóbb természetünknek és múltunknak. Nem csak a szűklátókörűséget kell legyőznünk, hanem az ellentétekben való gondolkodásra való hajlamot is: 'mi' szemben az 'ők'-kel; 'én' vele szemben 'te'; az 'anyagi' szemben a 'szellemi' vel; a 'szabadság' a 'kötelesség'gel szemben; 'függetlenség' szemben az 'integráció'val; és így tovább.

HPB így ír:

„A Társulat Alapítói azt szeretnék, hogy amint egy szekció elég erőssé válik ahhoz, hogy önmagát irányítsa, legyen olyan független, amennyire az összeegyeztethető a Társulathoz, mint egészhez való hűségével és a Nagy Szellemi Testvériséggel, melynek legalacsonyabb fokú megjelenési formája a Teozófiai Társulat.”

A T. T. egyetemes testvérisége kicsiben a jövő emberiségének modellje kell hogy legyen, a Mahachohan elmondása szerint. Idézet a Mahachohan leveléből: „A Teozófiai Társulatot választottuk alappillérül, az emberiség eljövendő vallásának sarokkövéül.” (A 'vallás' szó itt nem a megszokott értelemben értendő, hanem 'dharma'-ként.) A Társulat testvériségének a modellje pedig a Nagy Lelkek, idősebb testvéreink Nagy Szellemi Testvérisége. És a Társulat ténylegesen a legelső formai fokozata, vagy külső udvara a Nagy Testvériségnek.

Azért jöttünk most össze, hogy hivatalosan is megkezdjük a M. T. T. első alosztályaként a munkát a Teozófiáért, a Teozófiai Társulatért; hogy hozzájáruljunk ahhoz, hogy a Társulat az Emberiség Egyetemes Testvériségének egy magjává váljon.

A Magyar Társulatnak legutóbb 1950-ben voltak hivatalosan alosztályai. Az önkényuralmi elnyomás miatt később csak nem hivatalosan, baráti társaságként működhettek. Akkor nyilvánvaló elnyomás volt; ám ma is egyfajta diktatúra van, de ma önként és mosolyogva hajtja igába fejét az emberiség nagy többsége, mert meg van etetve propagandával, és a materializmus gyönyöreivel, és ez erősebb béklyóval köt, mint a bilincs a kommunisták, vagy a fasiszták által

meghurcolt teozófusok kezén. Ők szabadabbak lehetnek, mint azok, akiket alsóbb természetük megszokásai, a tudatlanság és az igazságtól való félelem zár börtönbe.

A Teozófia a szabadságot kínálja annak, aki hajlandó kinyitni a szemét, és saját lakatjait.

És amíg az egész emberiség fel nem szabadul – és ennek az ideje megakadályozhatatlan bizonyossággal eljön –, addig a teozófusoknak lesz mit tenniük.

Azt persze ne feledjük, hogy másokat csak úgy segíthet az ember, ha önmagát feloldozza a személyisége kötelei alól. De – érdekes paradoxon – miközben magunkon dolgozunk, mégse a magunk egyéni felszabadulása kell hogy legyen a cél, mert azt sosem érhetjük el, és ha azt hajtjuk, akkor úgy járunk, mint a kutya, aki saját farkát kergeti. Másokért – magunk által – magunkat elfeledve. És minél inkább elfeledtük magunkat, annál inkább válunk maggá az emberiség számára. Akkor a magnak (a Társulatnak) szerves részévé válunk.

Régi dokumentumokból úgy tudjuk, hogy e mag magyarországi része (a M. T. T.) 1905. tájékán volt alakulóban – 100 évvel ezelőtt. Az itteni munka kezdeteinek pontos dátumát persze nem tudhatjuk. A Magyar Teozófiai Társulat diplomáját 1907. 07. 07-i dátummal tartjuk számon, de ennek voltak előzményei, melyek nem pontosan ismertek.

E mozgalom legfrissebb hajtása, a Keleti Alosztály most (nov. 5-én), Mindenszentek és nov. 17. között hivatalosan megalakulhatott, és végre a nyilvánosságnak is felajánlhatjuk azt, amit nyújtani tudunk. Most volt minden szentek ünnepe, azoké, akik nem fértek bele a naptárba. Azt mondják, ilyenkor megnyílnak az egek. Milliónyi gyertya gyúlt, nemcsak a tiszta csillagos égen, hanem a földön is, megvilágítva az éjszakát. Ősz van, betakarítottuk a terményt; lassan tél jön, a feldolgozás ideje, a belső munka ideje. Hogy e munka milyen, és hogy milyen fejlődést hozunk Társulatunkba, az rajtunk múlik. Sose feledjük, hogy mindnyájan az egész Társulatért dolgozunk! Erre emlékeztet minket a közelgő november 17., amikor a nemzetközi Társulat nem csak alakulását, de 130. születésnapját is ünnepeljük. E születésnap alkalmából a Társulat egy alapító okirattal ajándékozta meg új alosztályát. Mostmár rajtunk áll, hogy mivel ajándékozunk meg a Társulatot és ezáltal az egész emberiséget.

A Keleti Alosztály alakuló ülését ezennel megnyitom!

Néhány jó tanács

(egy taghoz írt levél, 1958.)

írta: **N. Sri Ram** (a T. T. 5. nemzetközi elnöke
(Megjelent a *The Theosophist* 2003. júniusi számában)
fordította: N. É.

Kaptam egy levelet tőled nemrég, amelyben arról írsz, hogy látszólagos kudarcod miatt szomorú és levert vagy. Arról is beszámolsz, hogy emlékszel arra, hogy a „másik oldalon” elítéltek téged emiatt. Erre vonatkozóan azt szeretném mondani, hogy az efféle álmok mondanivalója nem teljesen megbízható. Ebben az esetben arról lehet szó, hogy mivel te mélyen tudat alatt félsz a kudarcától, alvás közben megalkottad ezt a jelenetet, amire aztán visszaemlékeztél. Igazán nincs okunk félni a kudarcától, kivéve, ha valaki sikert akar elérni.

Vajon lehetetlen úgy viselkednünk, hogy a siker utáni vágy vagy a kudarcától való félelem nélkül belenyugszunk abba, hogy a legjobbat tesszük, ami tőlünk telik? Úgy gondolom, azért nem szeretünk hibázni, mert rosszul esik arra gondolnunk, hogy nem azok vagyunk, aminek elképzeltük magunkat. De azon a szinten, ahol állunk – természetesen önmagamat is ideértve – nem tehetünk mást, minthogy hibázunk, újra meg újra, ha a célunk vagy ideánk elég magas. Ha fáradozásainkat siker koronázza az helyes és jó, de ha a munkánk kudarcba fullad, még akkor is meglehetősen haladhatunk tovább. Nincs olyan ember, aki sosem követ el hibákat, de az emberek arról ítélik meg a sikert vagy a kudarcot, amit ők a felszínen látnak. Végül persze minden teljes bizonyossággal jóra fordul, a türelmetlenségünk pedig időközben csak megnehezíti a dolgunkat.

Kívánom a legjobbakat!

Ahhoz, hogy megértsük a vágy jelentőségét, hogy együttéljünk vele, hogy megértsük, hogy valójában bármiféle ítélet nélkül nézzünk rá – ahhoz belül rengeteg türelemre van szükségünk. Nem hinném, hogy te valaha is megtetted már ezt. De ha megpróbálsz, akkor úgy találsz majd, hogy olyankor nincs ellentmondás, nincs ellentét. Akkor a vágy egészen mást fog jelenteni. Akkor a vágy talán élet.

J. Krishnamurti

Karácsony régen és most

írta: **Helena Petrovna Blavatsky**

(megjelent a *The Theosophist*, 1879. decemberi számában)

fordította:DT

(Az itt következő történeti áttekintésben, kritikai analízisben HPB néhol nem kevés iróniával elemzi a karácsonyi ünnepet és annak gyökereit. –ford. megj.)

Elértük az évnék azt a szakaszát, mikor az egész keresztény világ arra készül, hogy megünnepelje legismertebb évfordulóját – vallásuk alapítójának születését. Mikor e lap elér nyugati előfizetőihez, minden házban ünneplést és örömet talál. Észak-Nyugat-Európában és Amerikában magyal (krisztustövis) és borostyán díszít minden otthont, és a templomokat örökzöldek borítják; e szokás a pogány druidák ősi gyakorlataiból ered, mely szerint „erdei szellemek gyűlhetnek az örökzöldekhez, és a fagytól védve ott maradnak az enyhébb évszak beálltáig”. A római katolikus országokban a szentestén és annak éjjelén nagy tömegek gyűlnek a templomokhoz, hogy az isteni kised és a „mennyország királynője”-öltözetet viselő szűzanya viaszból faragott szobrait köszöntse. A gazdagon aranyozott, csipkézett és aranyzsinóros díszítés, a gyöngyhímzéses selyem és bársony, és a felékszerzett bölcső pompája az elemző elme számára meglehetősen ellentmondásosnak látszik. Ha a zsidó vidéki fogadó szegényes, szűette, koszos jászolára gondolunk, melyben – ha hihetünk az evangéliumnak –, más menedék híján, születésekor a majdani Megváltó helyet kapott, akkor nem gyaníthatunk mást, mint hogy a jámbor hívek elkápráztatott szemei előtt végképp láthatatlanná válik a betlehemi istálló. Finoman fogalmazva ez a csiricsaré kirakat nehezen egyeztethető össze a demokratikus érzülettel és az Ember Fiának (kinek „nem volt hová lehajtania fejét”) a gazdagság iránti megvetésével, a gazdagság felsőbb szempontból való semmibe vételével. Ez azt eredményezi, hogy a határozott kijelentést, miszerint „könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdag embernek belépni a mennyei királyságba”, az átlag keresztény nemigen tudja másnak tekinteni, mint dagályos retorikai fenyegetésnek. A római egyház okosan tette, hogy hevesen tiltotta a hívőknek, hogy saját maguk olvassák, vagy értelmezzék az evangéliumokat, és hogy – ameddig csak

tehette – ragaszkodott ahhoz, hogy a Biblia csak latin nyelven nyilatkoztassa ki igazságait – „pusztába kiáltott szó”-ként. Ebben nem mást követett, mint a korok bölcsességét – a régi árák bölcsességét, mely „az egyház gyermekeinek is kijár”; mert ahogy sem a modern hindu hívő nem ért egy szanszkrit szót se, sem a modern párszi nem ért egy kukkot se a zend nyelvől, ugyanúgy az átlag római katolikusnak se mond többet a latin, mint a hieroglifák. Ez ahhoz vezet, hogy mind a brahmanista főpap, mind a zoroasztriánus mobed¹, mind a római katolikus püspök számára korlátlan lehetőség adatik arra, hogy új vallási dogmákat hozzon létre saját képzelgéseinek sötétjéből, a maga egyháza érdekében.

E nagy nap nyitányaként éjfélkor vígan megkondulnak a harangok egész Angliában és a kontinensen. Franciaországban és Olaszországban, miután befejeződött a tömegek ünnepe a fényűzően feldíszített templomokban, „a mulatozók részt szoktak venni egy böjti étkezésen (*reveillon*), hogy jobban kibírják az éjszaka fáradalmait,” mondá egy a pápista egyházi ceremóniákról szóló könyv. A keresztény böjtölés ezen éjszakája Siva isten követőinek egyik ünnepére, a Sivaratri-ra emlékeztet – a komorság és a böjt nagy napjára, a hindu év 11. havában. Csak az utóbb említettnél az egész éjszakán át tartó virrasztást kemény és szigorú böjtölés előzi meg és követi. Náluk nincs semmi *reveillon* (böjtös eledel), semmi megalkuvás. Igaz, ők csak bűnös „pogányok”, így hát nekik tiszerte nehezebb eljutniuk az üdvözüléshez.

Bár a keresztény népek ma világszerte e napon tartják Jézus születésének évfordulóját, ám december 25-e eredetileg nem volt ilyen elfogadott. Az első századokban a karácsony a legváltozóbb keresztény ünnepnap volt, gyakran összekeveredett a vízkereszttel, és április-május idején ünnepelték. Mivel sem a világi, sem az egyházi történetírásban nem volt soha semmilyen hiteles feljegyzés vagy bizonyíték a beazonosítására, a nap sokáig szabadon választható maradt; és csak a 4. század folyamán történt, hogy a Jeruzsálemi Cirill ösztökélésére a pápa (I. Gyula) elrendelte, hogy a püspökök folytassanak vizsgálatot, és véglegesen jussanak *valamilyen* megállapodásra Krisztus *feltételezhető* születését illetően. Választásuk december 25. napjára esett, – mely azóta a lehető legszerencsétlenebb választásnak bizonyult! Dupuis, azt követően Volney voltak az elsők, akik célkeresztbe vették ezt a születési napot. Teljesen világos csillagászati adatok alapján bebizonyították, hogy megszámlálhatatlan korszakokkal a mi időszámításunk előtt majdnem

minden ősi nép éppen ezen a napon ünnepelte napistene születését. „Dupuis kimutatta, hogy a SZŰZ ÉS A GYERMEK csillagegye már több ezer évvel Krisztus előtt létezett” – jegyzi meg Higgins *Anacalypsis* c. könyvében. Mivel Dupuis, Volney és Higgins mind istentelenekeként és a kereszténység ellenségeiként lettek megismertetve az utókorral, ezért a támával kapcsolatban idézzük talán Regensburg keresztény püspöke, „a középkor legtanultabb embere” – a domonkosrendi Albertus Magnus hitvallását. „Az égi Szűz csillagképe abban az időpontban emelkedik a horizont fölé, melyben az Úr Jézus Krisztus születését megállapítjuk,” írja *Recherches historiques sur Falaise, par Langevin prêtre* c. könyvében. Vagyis Adonisz, Bacchus, Ozirisz, Apolló, stb. mind december 25-én születtek. A karácsony épp a téli napforduló idejére esik; a nappalok ekkor a legrövidebbek, és több *Sötétség* borítja a föld színét, mint bármikor. A napistenek mindegyikéről úgy hitték, hogy évről-évre ebben az időszakban születik meg; mert ettől fogva a Fénye minden egyes nappal egyre jobban szétoszlatja a sötétséget, és a *Nap* ereje növekedni kezd.

Akárhogy is nézzük, a keresztények által közel tizenöt évszázada megtartott karácsonyi ünnepségek kifejezetten pogány jellegűek. Sőt, mi több, attól tartunk, hogy még a jelenkori egyházi szertartások is aligha kerülhetik el a szemrehányást, hogy majdnem szóról-szóra leutánozták az egyiptomi és görög misztériumokat, melyeket Ozirisz és Hórusz, Apolló és Bacchus tiszteletére tartottak. Mind Íziszt, mind Cereszt „SZENT SZŰZ”-nek nevezték, és minden „pogány” vallásban található egy ISTENI GYERMEK. Most két képet fogunk felvázolni a boldog karácsonyról; az egyik a „régii szép idöket” ábrázolja, a másik pedig a keresztény vallásgyakorlat jelen állapotát. Karácsonyként való bevezetésének első percétől e napot a szent emléknapi és a legvígabb ünnepség kettőssége jellemezte: egyaránt szolgált az áhítatra és az esztelen mulatozásra. „Karácsony havának mulatságai közé tartozott a bolondok és szamarak ünnepének hívott hóbortos szaturnália, amit ’decemberi kiváltságok’-nak is neveztek; ekkor minden komoly dolgot kifiguráztak, a társadalmi közrend az ellenkezőjére fordult, és a társadalom illemszabályait, konvencióit nevetség tárgyává tették” – mondja egy régi krónikáiról. „A középkorban ezt egy különleges, vidám látványossággal – a misztériumjátékkal ünnepelték, amit groteszk maszkokba és furcsa jelmezekbe bújt szereplők adtak elő. Az előadás általában egy bölcsőben fekvő csecsemőt jelenített meg, körülötte Szűz

Mária és Szent József, bikafejek, kerubok, napkeleti mágusok (a régi idők mobed-jei), és mindenféle díszek. A vallásos hálaadó, dicsőítő karácsonyi énekek szokása a betlehemi pásztorok énekeit idézte fel.” „A püspökök és a papok gyakran együtt énekeltek a néppel, és a dalokat táncok, és dob, gitár, hegedű és orgonaszó élénkítette fel...” Hozzátehetjük, hogy Dél-Oroszországban, Lengyelországban és Galíciában egészen napjainkig játsszák marionettekkel és bábokkal a *Kalidowki* néven ismert hasonló misztériumokat a karácsonyt megelőző napokban. Olaszországban a kalábriai vándormuzsikusok lemennek a hegyekből Nápolyba és Rómába, elárasztják a Mária-kegyhelyeket, hogy féktelen zenéjükkel felvidítsák a Szűzanyát.

Angliában a mulatságok karácsonyeste kezdődtek, és gyakran egészen gyertyaszentelőig (febr. 2.) folytatódtak, vizkereszt (jan. 6.) előestéjéig minden nap ünnep volt. A nagy nemesi házakban kineveztek egy ’zürzavar lord’-ot, vagy ’oktalanság abbé’-t, aki a tréfamester, a bohóc feladatkörét töltötte be. „Az éléskamrát megtöltötte a kappan, tyúk, pulyka, liba, kacska, marhahús, birkahús, disznóhús, sütemények, pudingok, dió, szilva, cukor, méz.” ... „A hideget akár egész gyertyaszentelőig égő parázsló tűz tartotta távol, melyet nagy fahasábokból raktak, közülük a legelső karácsonyi rönknek nevezték; a földesúr bérlőivel is megosztotta e bőséges jólétet, sokféle időtöltés közepette: zene, bűvészmutatványok, rejtvényes találós kérdések, szembekötösdí, bolondozó színjátszás², sárkányszáj³, viccek, kacagás, kérdezz-felelek⁴, zálogosdi, táncok.”

A mai modern időkben a püspökök és papok már nem tartanak együtt a néppel a kötetlen éneklésben és táncban; a „bolondok és szamarak” ünnepe pedig inkább szent visszavonultságban játszódik, a veszélyes, árgus szemű ellenőrök felügyeletén kívül. De azért az év és ivás ünnepeit még megőrizte az egész keresztény világ; és az év bármely más időszakához viszonyítva megnövekedett számú hirtelen haláleseteket kétségtelenül a falánkság és az iszákosság okozza a karácsonyi és a húsvéti ünnepek alatt. Sőt, a keresztény istentiszteletet is évről évre egyre inkább hamis megjátszássá válik. Ezen álságos, őszintétlen tiszteletadás lelketlenségét megszámlálhatatlan alkalommal leleplezték már, de talán még soha olyan megindító realizmussal, mint az az elragadó álomtörténet, mely a *New York Herald*-ban jelent meg tavaly karácsony környékén. Egy nyilvános összejövetelel elnöklő idős ember azt mondta, szeretné felhasználni az alkalmat arra, hogy elmeséljen egy

látomást, melynek előző éjjel volt szemtanúja. „Úgy vélte, hogy az általa valaha látott legbámulatosab, legpompásabb székesegyház szószékén áll. Előtte volt a templom papja, vagy lelkésze, mellette pedig írótablával és írónnal a kezében egy angyal állt, kinek az volt a megbízatása, hogy feljegyezzen a jelenlétében történő minden egyes hitbéli kegyes cselekedetet vagy imát, mely az Isten trónusának tetsző felajánlásnak bizonyul. Minden padosor megtelt gazdagon kiöltözött hívő nőkkal és férfiakkal. Extatikus muzika töltötte meg a levegőt fenséges dallamokkal, olyan lenyűgöző, amelyet még sose hallottak elragadtatott fülei. Sorjában lezajlottak mind a gyönyörű szertartásos templomi szolgálatok, köztük a tehetséges lelképásztor egy páratlanul ékesszóló prédikációja, és az angyal mégsem írt egy bejegyzést sem a táblájára! A lelkész végezetül egy csodaszép szövegezésű, hosszú imával, és egy záró áldással bocsátotta el a gyülekezetet, és az angyal mégsem jegyzett fel semmit.”

„Továbbra is az angyal jelenlétében az elbeszélő a díszes öltözetű gyülekezet mögött haladva kilépett a templom kapuján. A járdaszegély mellett az árokszélen egy szerencsétlen, rongyos számkivetett lány állt, sápadt, éhségtől lesoványodott kezét némán kinyújtva némi jólelkű könyöradományért. A templomból jövő, gazdagon kiöltözött hívek távolabb húzódtak a szegény Mária-Magdolna mellett elhaladva, a hölgyek félrehúzták selyempuha, felékszerezett díszruháikat, nehogy hozzáérve bepiszkolódjanak.”

„Ekkor egy részeg matróz közeledett a túloldali járdán támolyogva. Mikor a szegény, magára hagyott lánnyal szembeeső részre ért, keresztültántorgott az úton, és a zsebéből elővett néhány penny-t az ott álló lány kezébe nyomta, egy ünnepélyes felszólítás kíséretében: 'Ez a tied, te elhagyott szegény ördög, fogd!' E pillanatban az angyal arcát tündöklő égi ragyogás derítette fel, azonnal bevezette a matróz együttérző és segítő cselekedetét az írótablájára, és ezen Istennek kedves áldozattal távozott.”

Mondhatná valaki, hogy e történet a házasságtörésen ért asszony fölötti írelet bibliai példázatának konkretizálása. Ám legyen; így is mesterien ábrázolja keresztény társadalmunk állapotát.

A hagyomány szerint karácsony estéjén az ökröket mindig térdepelve találjuk, mintha imába és áhítatba merülnének; és „a Glastonbury Apátság templomkertjében volt egy híres galagonyabokor, amely december 24-én minden évben kirügyezett, 25-én pedig kivirágzott”;

mindez – figyelembe véve, hogy az egyházatyák taláalomra választották ki a napot, és hogy az ónaptár³ szerinti időszámítást felváltotta az új⁶, – mind az állat, mind a növény részéről figyelemreméltó éleselméjűségre vall! Van még egy egyházi hagyomány, amit Olaus, Upsal érseke őrzött meg számunkra, miszerint a karácsonyi ünnep idején „a hideg északi vidéken élő emberek furcsamód farkasokká változnak át; hatalmas számban gyűlnek össze egy kijelölt helyen, és oly kegyetlenül tomboló haraggal rontanak az emberi nemre, hogy az többet szenved a támadásaiktól, mint bármikor a természetes farkasoktól.” Képletesen nézve, úgy látszik – ma jobban, mint valaha – hogy ez a helyzet a mai embernél, főleg a keresztény népeknél. Úgy tűnik, nem kell karácsonyestig várni, hogy egész népeket lássunk „vadállattá” változni – különösképpen háború idején.

- 1– perzsa mágus pap (*ford. megj.*)
- 2– *ang.*: fool-plough
- 3– *ang.*: snap-dragon – egyfajta karácsonyi játék: mazsolát kell kikapni égő konyakos tálból (*ford. megj.*)
- 4– *ang.*: repartees – „visszavágás”: elmés, szellemes, és hirtelen, talpraesett válasz (*ford. megj.*)
- 5– a Julián-naptár (*ford. megj.*)
- 6– a Gergely-naptár (*ford. megj.*)

Kérdések és válaszok

A Teozófiai Társulat 2002. évi Nemzetközi Kongresszusán, Adyarban
(Megjelent a *The Theosophist* 2003. áprilisi, és májusi számában)
fordította: N. É.

– A klónozott gyermekek természetellenesen készülnek. A kérdés az, hogy egy ilyen emberi lény miféle lelket vonz magához? Lehetséges talán, hogy az ilyen csecsemőket a legkellemetlenebb alantas lények szállják meg?

Radha Burnier (a T. T. nemzetközi elnöke):

Hasonló kérdés hangzott el Sydney-ben a Világkongresszuson és Prof. Samdhong Rinpoche felhívta a figyelmet arra, hogy a klónozás a fizikai testet érinti, ami nem maga az emberi lény. A testet használó tudat nem függ a tudósok ambícióitól és manipulációitól. A klónozásnak nem lesznek olyan hatásai, amiktől az emberek félnék, mert a lélek fejlődését magasabb régiókból irányítják. A Karma Urai a lelket karmikusan megfelelő helyre küldik inkarnálódni.

Ha úgy nézzük mindannyian klónok vagyunk, mivel mindannyiunknak két lába, két karja, egy feje, egy szíve, két szeme van, stb.; másrészt viszont a testünk különböző jellegű anyagi molekulák kombinációja, és maga az emberi jellem személyenként eltérő. Tehát klónok is vagyunk meg nem is.

A természet szüntelenül változatosságot hoz létre. Ez talán része a megnyilvánulás törvényének. Ezer szúnyog lehet teljesen egyforma. Ezer ember viszont nem nézhet ki ugyanúgy. Ezer szúnyog viselkedhet egyféleképpen, de nem két emberi lény, sőt, még két kutya sem. A természettudományok szerint is a test a funkciótól függ. Tehát ha a lelkeknek bizonyos feladatot kell teljesíteni, a testek aszerint változnak. Ha a tudósok nagytételben klónokat gyártanak, amíg a Természetnek feltett szándéka, hogy változatokat hozzon létre, hogyan fog ez az egész végződni? Mondhatjuk e nyugodtan azt, hogy végül a Természet fog győzedelmeskedni?

A Természet nem foglalkozik a mi időléptékünkkel. Ha a funkció mondja meg, hogy a szervezetnek milyennek kell lennie, a „mi” időnk szerinti hosszú idő során, de meg fog valósulni. A ma vagy a holnap feladata nem befolyásolja azt a testet, amire holnapután lesz szükség. Hosszú távon a testek a fizikai világba leszálló egyéni tudat feladatától függően fognak változni.

Egyik szinten sem lehet a változást megakadályozni, mivel ez az élet törvénye. Egyszer Indiában a legtanultabb emberek tudtak szanszkritül. Majd az ország különböző területein különbözőképpen beszélték, így alakult ki a páli nyelv. Aztán a pálit beszélték különböző módokon, s így alakultak ki az indiai nyelvek. Ugyanez fog történni az elménkkel is, a viselkedésünkkel, a működési módjainkkal stb. A tudósok harca a természet ellen nem lesz túl sikeres, mivel a természet ereje nincs korlátozva.

De van itt még más is. Képzeljünk el két teljesen egyforma embert, akik teljesen azonos genetikai információval rendelkeznek, ennek mégsincs túl nagy jelentősége. Ami ennél fontosabb, az a fizikai, éteri és egyéb testek rezgései, amit tudósok nem tudnak előidézni, azok a karmikus tényezők eredményei. Két ember még akkor sem lesz ugyanolyan, ha a technológia által mindent egyformára gyártanak.

John Algeo (a T. T. nemzetközi alelnöke):

Valójában már vannak módszereink emberi testek természetes úton való létrehozására. Például ott vannak a lombikbábik, amikor is az történik, hogy egy orvos kivesz egy petesejtet a nő testéből, és ahhoz adja hozzá a spermiumokat egy laboratóriumban, majd a petesejtet visszaülteti a nő testébe. Tehát ez egy nem természetes mód, amit már használnak egy ideje. Azt gondolom, hogy az igazi kérdés a klónozás fizikai eredménye, és a bárányklónozásból adódó tapasztalataink szerint úgy tűnik, hogy a létrehozott fizikai test nem egészséges, és rövidebb ideig is él a normálisnál. Tehát a klónozás inkább az anyagra vonatkozik s nem a szellemre. S ahogy Radha utalt már rá, a Természet majd gondoskodik róla.

Mary Anderson (a T. T. nemzetközi titkára):

Az jutott eszembe, hogy például a Titkos Tanításban is az áll, hogy nagyon nagyon régen a szaporodás különböző módokon ment végbe, az emberi lények különböző módokon születtek meg. Tehát ez talán csak

egy másik mód. Volt, hogy tojásból keltünk ki, vagy a nemek szétválása előtt a gyermek egyetlen szülőtől származott, stb. Tehát ha elég nagy távlatból szemléljük a dolgot, lehet, hogy lesz valamiféle változás abban, hogy hogyan inkarnálódunk egy testbe. De talán nem ez a legfontosabb. Ahogy már hangsúlyoztuk, ez csak a fizikai testet érinti.

– Hogyan találom meg az utam az én-től, a személyiségtől az egyéniséghez és a Felsőbb Énhez?

Mary Anderson:

Mondhatnánk: azáltal, hogy elfelejtjük az én-t, a személyiséget. De hogyan felejtjük el az én-t? Először is talán azáltal, hogy észrevesszük, és megismerjük. Ahogy Krishnamurti gyakran hangsúlyozta, nem figyelünk eléggé arra, hogy mi van a környezetünkben; nem figyelünk eléggé arra, hogy mi is folyik bennünk, nem figyelünk a gondolatainkra, stb.; nem mindig tudatosulnak bennünk a gondolataink vagy vágyaink. Ha valóban látnánk önmagunkat, talán bizonyos dolgok lemorzsolódnának. A felejtés olyasvalami, amire gyakorlatilag nem igazán tudunk törekedni; ennek csak úgy meg kell történnie. De talán biztosíthatunk olyan körülményeket, hogy megtörténhessen. Például, ahogy mondtam, azáltal, hogy alaposan megfigyeljük önmagunkat, megismerjük önmagunkat, és meglátjuk a gyenge pontjainkat anélkül, hogy azok felzaklatnának minket, és anélkül, hogy megpróbálnánk megindokolni, megvédeni őket. Egyszerűen csak lássuk őket! Akkor talán el tudnának maradozni.

John Algeo:

Hogyan találhatom meg az utam az én-től, a személyiségtől az egyéniséghez és a Felsőbb Én-hez? Felejtsd el az én-t! Összpontosíts helyette másokra. Ne azzal töltsd az időt, hogy azon aggódsz, hogyan érintenek téged a dolgok, vagy hogyan tudnád elérni a Felsőbb En-t, hanem inkább összpontosíts arra, hogy segítő módon mit tudsz tenni másokért! És ha ez sikerült, meg fogod találni az utad.

– Mit jelent valójában az ahimsā?

Radha Burnier:

Himsā szó szerint azt jelenti, hogy ártalom, sérülés, erőszak. Ahimsā – tartózkodás attól, hogy ártsunk. Ezen túlmenően nagyon mély jelentése van. Mennyire lehetséges ebben a fizikai világban tartózkodni attól, hogy sérelmet okozunk? Hogyan és miért ártunk? Nem feltétlenül fizikailag okozunk sérülést. A *jóga-szútrák* és más könyvek rávilágítanak, hogy ahimsā a közvetett bántalmazás elkerülését is jelenti. Ártunk (*himsā*), ha olyan sampont vagy bármely más terméket vásárolunk, amelyet szegény kis állatok szemén teszteltek. Ha közönyösen nézzük, amikor mások ártanak, az is *himsā* és nem ahimsā. Tehát ez a szó, hogy ahimsā nagyon nagy felelősséget sejtet. Továbbá sérülést okozni nem csak fizikai szinten lehet. Amikor pletykálunk, akkor is ártunk, ha rosszat gondolunk másról, akkor is. Meg kell látnunk tehát, hogy milyen módon okozunk sérülést. Ahimsā lehet egy pozitív állapot is, amit fel kell fedeznünk – a béke és jószág áradása belülről, ami által csökken a világban a kegyetlenség és a közöny. Bővebb értelemben ahimsā azt jelenti, hogy valóban szerető, békés, kiegyensúlyozott, stb. vagyok.

John Algeo:

Az ahimsā kérdése nagyon bonyolult, mert ha szó szerinti értelmét vesszük, ártalmatlanságot vagy nem-ártást, nem-bántást jelent. De tény, hogy a világegyetemben minden él. Ez a teozófia alapvető állítása, ennél fogva lehetetlen bármilyen lénynek úgy élnie, hogy nem más élő lényekből él. Egyszerűen így működik ez a világ. Tehát az életben a teljes ahimsā a kifejezés szó szerinti értelmében egyszerűen nem lehetséges. Akkor hát azt jelenti mindez, hogy foghatjuk magunkat, és azt tehetünk, amit csak akarunk, anélkül, hogy a következmények miatt aggódnánk? Nyilvánvalóan nem. Ami szükséges, az az ösvényre lépéshez elsajátítandó első kvalifikáció 'A *Mester lábainál*'-ban – a megkülönböztetőképesség. Körültekintően meg kell fontolnunk a cselekedeteink hatásait, és azt kell tennünk, amivel a legkevésbé ártunk. Ez egyébként Arjuna feladata is a *Gitā*-ban, ahol szembe kell néznie egy problémával, és mindegy, hogy mit tesz, az rosszul fog végződni. Tehát meg kell találnia, hogy mi a legjobb, a legkevésbé ártalmas dolog, amit tenni tud abban a helyzetben, amiben találta magát.

Még két másik dolog is következik abból a tényből, hogy mint élő lények más élőkből élünk. Az egyik az, hogy lehetővé kell tennünk az emberek számára, hogy megtanulják, mi a cselekedeteik következménye, így ők maguk gyakorolhatják a megkülönböztetést abban, amit tesznek. A másik, hogy meg kell tanulnunk, bizonyos mértékű toleranciát gyakorolni, mivel a vélemények különbözőek abban a tekintetben, hogy mi a legkevésbé ártalmas.

Néhány esetben, mint amelyeket Radha is említett, nem kérdéses a probléma. Értelmetlen olyan kozmetikumokat használni, amelyeket állatok kínzásával fejlesztettek ki. Ez egyértelműen teljesen rossz. Azonban van sok más dolog, amiről megoszlanak a vélemények, mint például az evés. Mit együnk? Nos, a húsevés kétséget kizáróan szenvedést okoz az állatoknak, tehát sokan helytelennek tartjuk. De hol húzzuk meg a határt az evéssel kapcsolatban? Rengeteg olyan dolog van, amit meg tudunk enni, és minden egyes esetben életet eszünk meg. Hol húzzuk hát meg azt a határvonalat? Sokan közlünk, akik gondolkodtunk már ezen a témán, e vonalat egy kicsit más helyen húztuk meg. Ezen különbségek miatt szükséges kifejlesztenünk a toleranciát az ilyen eltérő morális megítélések iránt. Az ahimsā rendkívül fontos, de rendkívül összetett is.

Radha Burnier:

Talán végül meg kell tanulnunk, hogy ne az élet más formáiból éljünk. Akkor megváltozna az univerzum egész egyensúlya. A *Rāvana álma* című régi könyvben – amiről azt mondják, hogy egy KH mester által írt szimbolikus regény, s amit először a *The Dublin Magazine* tett közzé – említést találunk a *vāta-bhaksha*-król, emberekről, akik levegővel tartják fenn magukat, akiknek nem volt szükségük arra, hogy olyan ételeket egyenek, amelyeket mi eszünk. Samdhong Rinpoche beszélt arról, hogy Tibetben vannak emberek – ha a kommunisták életben hagyták őket – akik magasra a hegyekbe járnak meditálni, s amíg ott vannak, néhány hónapig vagy hétig a sziklaszirteken, nem hat rájuk szél vagy hideg, éhség vagy szomjúság. Szintén hallottunk jógikról, akik barlangokba falazzák be magukat étel nélkül és hosszú idő után jönnek ki. Ezek rejtélyek, amik nyitját nem ismerjük. Talán egy nap mindannyiunknak fel kell fednünk ezeket a titkokat és nem szabad tovább függünk az élet más formáitól.

Vegetarizmus

Nézetem szerint a vegetárius életmód a tisztasága által fizikailag is hat az emberi tulajdonságokra, az emberiség többségét legjótékonyabban befolyásolná.

Albert Einstein

A Teozófiai Társulatnak nincsenek dogmái, előírásai. A vegetarizmus sem kötelező senkinek, mindenki maga dönti el, hogy milyen életmódot folytat, milyen táplálkozási elveket követ (hiszen a döntésünk következményét mi vállaljuk, ezért a döntést is magunknak kell meghoznunk). A teozófiai irodalom csak ajánlja a vegetárius táplálkozást, életmódot, mely egyrészt az erőszakmentesség egyik gyakorlati megvalósítása, másrészt pedig nagyban elősegíti fizikai és finomabb testeink tisztán tartását, egészségét, így a szellemi élet egyik alapfeltétele.

Hogy elősegítsük mindennek a gyakorlati megvalósítását, két receptet ajánlunk most olvasóinknak – egy levest, és a karácsonyra való tekintettel egy süteményt, melyhez még tojásra sincs szükség.

DT

Zabpehelyleves

Szőke Tímea recept-ajánlata

2 szál sárgarépat és 1 szál zöldséget felkarikázunk és feltesszük főni. Pici sót vagy delikátot teszünk bele. Amikor már megpuhult, hozzáadunk 2 marék zabpehelyet és még néhány percig főzzük. Amikor megfőtt, belekeverünk 1 pohár (2 dl) (jobb minőségű) natúr joghurtot. Tálalás előtt megszórhatjuk kevés apróra vágott petrezselyemmel.

♪ A zabpehely főzés közben nyákot képez (a rizshez hasonlóan), ezért jól tesz a beteg gyomornak. Ha valaki nem ehett tejterméket, a joghurtot kihagyhatjuk a levesből.

Linzer

Nagy Éva recept-ajánlata

Hozzávalók:

- 20 dkg margarin
- 25 dkg liszt
- 7,5 dkg porcukor
- 10 dkg darált mandula
/vagy dió, mogyoró,
kókuszreszelék/
- 1 csipet só
- 2 csomag
vaníliás cukor
- ¼ cs. sütőpor
- /esetleg egy kanál nem instant kakaó- vagy karobpor/

DTfotó

Elkészítés:

A lisztet, a porcukrot, a sütőport, a sót, és a darált mandulát jól összevegyítjük, majd hozzáadjuk a margarint, (amit előtte nem kell megolvasztani) és alaposan eldolgozzuk az egészet. Egy kissé ragacos tésztát kapunk, de egy kis liszttel megszórva könnyen kezelhetővé válik. Ha színes süteményt szeretnénk, ekkor dolgozzuk bele a tészta felébe az előzőleg átszitált kakaóport.

Ezután lisztes nyújtódeszkán hozzávetőleg 1 cm vastagra nyújtjuk és formákkal kiszaggatjuk, tepsire tesszük, majd előmelegített forró sütőben 10-12 percig sütjük.

Amikor elkészült még lágy, ezért óvatosan sima helyre /nyújtódeszkára/ helyezzük és pár percig hűlni hagyjuk.

Ha kihűlt, ízlés szerint lekvárral töltjük, vagy önmagában hagyjuk, porcukorral szórjuk.

A tésztából finom vaníliás kifliket is készíthetünk, ha ujjnyi vastag hengereket gyúrunk és azt 5 cm hosszán felvagdossuk, kifli alakúra formázzuk, majd ugyanúgy megsütjük. Sütés után még forrón vaníliás porcukorba forgatjuk.

Jó étvágyat!

Könyv- és filmajánló:
Galaxis útikalauz stopposoknak

Sz. T.

Egy hétköznapi angol fiatalember, Arthur Dent bizonyos sajnálatos okok miatt (a Földet szánálják egy hiperúrsztráda építése miatt) földönkívüli barátjával együtt elhagyja szülőbolygóját, s űrhajóstoppal nekivágnak az univerzumnak...

Douglas Adams, a közelmúltban elhunyt író könyve mostanra klasszikussá nemesedett, s az eredetileg néhány epizódnyi rádiójátéknak indult történet végül 5 kötetben jelent meg. Nemrég elkészült a moziváltozat is, mely az első részt dolgozza fel ötletesen, az Útikalauz szellemességét visszaadva.

A regény alapfelvetése, hogy miért van az élet, mi a válasz az emberiség nagy kérdéseire és egyáltalán mik azok a kérdések, mi a fenét csinálunk mi itt a Földön – a teozófia is éppen ezeket a problémákat igyekszik kibogozni.

Bár Adams soha nem mondja ki, írásában lépten-nyomon ezoterikus gondolatokra, sugallatokra, párhuzamokra bukkanhatunk. Hőseink egy darabon egy különleges űrhajóval utaznak, melynek hajtóműve valószínűtlenséggel megy és Arany Szívnek hívják – mintha a sorsról és a lélekről olvasnánk. Találkoznak a kétfejű emberrel, aki egyik fejébe bezárta feladatát, hogy ne kelljen tudnia róla; egy 900 éve indulásra váró űrhajóval; harcias népekkel; eljutnak a bolygóra, ahol mindig és mindenhol tengerpart van bárokkal és épp szombat este; s beugranak a világ végén időbuborékban lebegő csodálatos étterembe, ahol a vendégek minden este megtekinthetik az Univerzum felrobbanását...

A könyv rendkívül szellemesen és humorosan „mutatja be” a kozmosz sok furcsa népét és azok történeteit, s maró kritikával illeti napjaink fogyasztói társadalmát.

Film: Galaxis útikalauz stopposoknak (angol-amerikai 2005., rendezte: Garth Jennings)
<http://hitchhikersmovie.com>

Könyv: Douglas Adams: Galaxis útikalauz stopposoknak
(Gabo Könyvkiadó, 2500,- Ft, csak az első rész)

Douglas Adams: Galaxis útikalauz stopposoknak – A világ leghosszabb trilógiája öt részben (Gabo Könyvkiadó, 4800,- Ft, mind az öt rész)
– mivel régi kiadások is vannak, érdemes antikváriumban keresgetni.

Ne Vásárolj Semmit! Nap

Sz. T.

A Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint Magyarországon 100 háztartásra 138 színes TV, és 125 mobiltelefon jut.

A Tudatos Vásárlók Egyesülete (TVE) szerint egyre többen vásárolnak hazánkban feleslegesen. Ez ellen tiltakoztak november 25-én fogyasztói böjttel.

Akciójukkal épp a karácsonyi nagybevásárlás előtt próbálták felhívni a polgárok figyelmét arra, hogy míg az emberek egy része szegénységben él, addig sokan túlfogyasztanak.

A kereskedők egyébként megegyeznek abban, hogy az ünnepek előtti 2-3 hétben a vásárlók előzönlík a boltokat, s mindent visznek, amit látnak. Nem véletlen, hogy az üzletek nagyon tudatosan készülnek erre az időszakra, hiszen éves forgalmuknak akár 20%-át is ekkor bonyolítják le. Idén egyébként várhatóan a plazmatévé, dvd- és mp3-lejátszó lesz a sláger. De – mint minden évben - jól fogynak majd a parfümök, borotvák, szakácskönyvek és zenei CD-k is.

Persze, a dolog kétélű: az elektronikai cikkek, mobiltelefonok, illatszerek és csokimikulások gyártása, forgalmazása nagyon sok embernek ad munkát. Ők miből élnének, ha nem vásárolnánk feleslegesen?

Nem könnyű a probléma megoldása és nem is mostanában várható.

De annyit megtehetünk a saját érdekünkben, hogy tudatosan vásárolunk. Nem muszáj mindenkinek ott tolongania a Plazában az akciós hi-fik és illatos fürdőszók szerelmesei között. Egyenként változtatva – lassan az egész rendszer átalakul majd.

Egy régi pitagóreus felülvizsgálat az új év alkalmából:

Mi jót tettem? Miben hibáztam? Megújulok-e az új évvel, és átvizsem-e a fogadalmaimat a gyakorlatba a tőlem telhető legjobb módon?

A Teozófiai Társulat nemzetközi hírei

A Dalai Láma 70. születésnapja

(Megjelent a *The Theosophist* 2005. decemberi számában)

Az elnök, Radha Burnier, részt vett egy 'Világbéke az egyetemes felelősség által' című konferencián Új-Delhiben november 6–7-én. A rendezvény a Dalai Láma 70. születésnapjához kapcsolódott, amit az egész év során különféle módokon ünnepeltek. A résztvevők közt voltak tudósok, professzorok, humanisták és egy csapat teozófus.

A lényegesebb buddhista tanítások fontosságáról volt szó, különös tekintettel az odaadásról és az egyetemes felelősség üzenetéről, melyet a Dalai Láma adott át a világnak. A beköszöntő beszédet L. M. Singhvi, India egykori angliai főbiztosa, a záróbeszédet pedig T. N. Chaturvedi, Karnataka állam kormányzója tartotta, mindketten sok éve érdeklődnek a szellemi tanítások iránt. Burnier asszony a befejező ülészakon beszélt, témája: 'Egyéni felelősség, mint az egyetemes felelősség alapja'. Az esemény lelke és szervezője Samdhong Rinpoche professzor, az emigráns tibeti kormány miniszterelnöke valamint a Teozófiai Társulat és a Krishnamurti Alapítvány tagja.

Kongresszus

A Teozófiai Társulat 130. nemzetközi kongresszusa Adyarban lesz, mint minden évben, most is karácsony és újév között (december 26-31.). Átfogó témája: Tudatában vagyunk-e a Teozófia Igazságainak?

Néhány cím az elhangzó előadások közül: Belépni a teozófia kertjébe (Mary Anderson, a TT nemzetközi titkára); Nyugati ezotéria (N. Goodrick-Clarke, az angliai Exeter Egyetem professzora); A szufizmus útja a világbékéhez (Dr. Asghar Ali, mérnök); A globális tudat - program (Dr. Roger D. Nelson, programigazgató); A teozófia hármasság-természete (Pedro Oliveira, a TT Indo-Pacifikus Föderációjának elnöke); Önmagunk felfedezése (Radha Burnier, a TT nemzetközi elnöke).

Az előadásokon kívül lesz még: J. Krishnamurti-videó, indiai ének- és tánc-előadás, különböző témájú munkacsoportok, stb.

Idén 130 éves a nemzetközi Teozófiai Társulat

HPB

HSO

Az alapító tagok közül mindössze ők ketten maradtak végig hűségesek a Társulathoz.

Jól kiegészítették egymást: Henry Steel Olcott ragyogó szervező, Helena Petrovna Blavatsky pedig kivételes tanító volt.

Problémák mindig is voltak, de ha a tagok kitartanak a Testvériség alapelvei mellett, akkor a Társulat hű marad dharmájához.

(Írja az *Adyar Newsletter* 2004. novemberi száma Mary Andersont, a T. T. nemzetközi titkárát idézve.)

A Teozófiai Társulat
hármás célja:

Megalkotni az emberiség egyetemes
testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási,
társadalmi osztálybeli, nemi és faji
megkülönböztetés nélkül.

Támogatni a vallások, bölcseszettek és tudományok
összehasonlító tanulmányozását.

Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit
és az emberben rejlő erőket.

A Teozófiai Társulatot New Yorkban alapították 1875-ben és az indiai Chennai-ban (Madras) vált testületté 1905-ben (épp 100 éve). Teljesen felekezeten kívüli társulása olyan embereknek, akik az igazságot keresik, az általános testvériséget akarják előmozdítani, a toleranciát megvalósítani, az előítéleteket csökkenteni és a vallások, nemzetek és fajok lényegbeli egységét hangsúlyozni.